

Külsőre nem különösebben feltűnő darab a norvég specialista legkisebb integrált erősítője, a H70 jól illik a H100 és a H200 mögé a sorba, kimondottan diszkrét megjelenésű, így feketében szinte észrevétlen, de ha jobban megnézzük, hiánytalanul megtaláljuk rajta a gyártóra jellemző vonásokat. Őt még elbírja a három láb, homokfúvott felületű, elegánsan legömbölyített élű-sarkú előlapja a jellegzetes hegeli ívben hullámszik, kezelőszerveiben sem tér el drágább testvéreitől, mindössze a kijelző hiányzik róla – viszonylag, hiszen analóg vezérlésű sztereó erősítő kiválóan megvan nélküle. Márpedig a H70 ilyen fajta, bemenetválasztója ugyan reléket kapcsoló elektronikus típus, a hang-erőszabályzó viszont régi vágású analóg potmétert forgat kézi és motoros erővel egyaránt. Státuszához képest meglehetősen termetes a készülék, de nem annyira, amennyire nehéz, ami persze nem csoda, belül csurig van toroid trafóval meg hűtőbordával. Technikai fejlettsége lényegében nem marad el nagyobb testvére mögött, éppen csak némileg kisebb hálózati trafóval és kondenzátorkapacitással kell beérnie, tehát benne is ott lapul a gyártó titokzatos SoundEngine rendszerének legfrissebb változata. A technológia voltaképpen egy sajátos hibakielöntő eljárást takar, ami az erősítőfokozatok közötti jelátvitel torzításait küszöböli ki a visszacsatolásos megoldásokéval éppen ellentétes mechanizmusú, vagyis előrecsatolásos elven, és az AB osztályú erősítés előnyeit kombinálja az A osztályéval, azok hátrányai nélkül. A H70 egyébként a Hegel történetének első, teljesen szimmetrikus előfokkal szerelt integrált típusa, egyúttal Next-Gen gyártmány, ami a cég új, a korábbiánál jóval csekélyebb magasabb rendű harmonikus torzítással üzemelő FET technológia alkalmazására utal. Ez szépen meg is mutatkozik a műszaki adatokban, a végfok két pár nagy sebességű,

HEGEL H70

Korábban a Hegel kínálatából már több fajsúlyos erősítőt is volt szerencsénk kipróbálni, a legújabb készülékgeneráció sztárjai, az USB-re fókuszáló DA konverterek közül pedig pont legutóbb egy pénztárcabarát típust teszteltünk, és végre befutott az erősítőcsalád alapszintű integrált modellje is, kellemes digitális szolgáltatásokkal megtűzdelve.

15 A csúcsumú bipoláris tranzisztorát elhagyó jel gyakorlatilag elhanyagolható torzítása, 100-nál nagyobb csillapítási tényezője, lenyűgöző sávszélessége több mint biztató. Vonali analóg hangforrásból négyet használhatunk, egyiküket szimmetrikus formában, és bár utóbbi sem magától értetődő, az igazán szokatlanok a digitális bemenetek, legalábbis efféle környezetben. Ha már egyszer építkeznek, a gyártó nem hagyja ki egyik elterjedt csatolófelületet sem (az AES/EBU-t remélhetőleg nem reklamálna senki), igaz, az optikai és a koax között a hátlapon muszáj választanunk. De manapság a lényeg úgyis az USB bemenet, amivel minőségi külső hangkártyaként használhatjuk számítógéphez a H70-t, mégpedig ugyanolyan magától értetődő, gyakorlatilag oprendszer-független módon, ahogy a kiváló HD2-t, egyedül talán a 48kHz/16bitre butított specifikáción lenne okunk méltatlankodni, de amint mindjárt kiderül, azon is csak elméletileg.

Hangminőség

Friss, világos, nyílt és lendületes a hegeli nagyzenekar előadásmódja, ráadásul már az első pillanatokban igen látványos térbeliséggel kápráztat el. A figyelemreméltóan teljes színpadkép nagyon határozott perspektívát

ad az előadásnak, minden a helyén van, pontosan ábrázoltak a relatív és abszolút pozíciók, ritka hatásos a térmélység érzékeltetése. A hangkarakter póztalan, lényegre törő, természetes és tiszta, nem túlzás kifinomultnak nevezni, magabiztosnak mutatja a hangszerkezelést, a részletezés rendkívül alapos, a halk szakaszok vonásai szinte átszellemült romantikával játszanak, a felvételkészítés kozmetikázását megúsó apró neszek, levegővételek, karmesteri mozdulatok gazdagítják az atmoszférát, igen hangulatos, kiérlelt, felnőttesen harmonikus a megszólalás. A dúsabb részek sem okoznak gondot a H70-nek, könnyedén tartja a lépést a szimfonikusokkal, még a tuttik alatt sem sokat tart vissza az információból. Bírja erővel is, bár ehhez bevet egy kis trükköt: óvatosan ugyan, de féken tartja a mélyenergiákat, nem produkál elsőpró hangnyomást, így aztán kisebbet szólnak a dinamikai csúcsok, cserébe viszont nem csorbul a lendület, és a felbontás is csak alig. Operán egészen pedáns a teljesítmény, valahogy talán túl szabályos is, elsőre kicsit tárgyilagosságnak, kimértnek érezhetjük, de hamar megszokható, és ha már ráállt a fülünk, kizárólag kellemes meglepetésekkel szolgál a produkció. Virtuózán mozog az énekes a hangmagasságok között, és a háttér munka is kimondottan erős, míg a kíséret „csak” megbíz-

hatóan teszi a dolgát, a gyakran amúgy félvállról elkent kórus most egész egyszerűen mesteri, jóval magasabb kategóriához illően hiteles a férfikar megjelenítése. A Pawnshop is kívánja a legalább 12 órás hangerőállást, de ennél nagyobb bajunk ne legyen, lelkes, tempós játékkal köszön be a banda, nem valami óvatoskodó, elmélázó társasággal van dolgunk, nem lenne ok a haragra, ha még jobban elmerülnének a részletekben a szólisták, csakhogy ők inkább a hangulatot pörgetik fel, jókora sebességre kapcsolva muzsikálnak, a féltempós kiállításokat hamar letudják, a főtémára gyúrnak rá igazán, most nem a meditálás ideje van itt, a hajtást, a mozgalmasságot kedvelők érezhetik jól igazán magukat. Nem veszi félvállról erősítőnk a rockerkedést sem, feszes és gyors a Deep Purple, ahogy kell, és most a dobhártyát is képes próbára tenni, nem spórol az energiával, de szerencsére a tisztasággal sem, jóval félhangerő felett csapatva is pompásan stabil, nem klippel, torzításra legfeljebb a gitáreffektől számíthatunk, Gillan torka örökifjú. A felső sávszéllel idáig sem volt probléma, és most végre a mélyek is megmorajlanak, egész csinos ki súlyt raknak a mellkasunkra, kár, hogy ebből sosem elég.

Míndez idáig szép és jó, apró szépséghiba, hogy egy komolyabb CD játszó mindenképpen szükségeltetik hozzá, na de mi másért lenne a H70-nek digitális bemenete, ha nem azért, hogy akár a mezei DVD lejátszót is audiofil futóművé változtassa? Rossz hír, hogy így a hangminőségből is elspórolunk nem keveset, a nyugalomban megőszült Philips DVD 963SA esetében legalábbis sokkal jobban járunk az analóg kapcsolattal, a koaxon átadott S/PDIF jelen nem segít a DAC-ban a szokásosnál magasabbra állított analóg oldali feszültség szint, a ritmus feltűnően bizonytalan, kapkodni kezd, remegőssé válik, de a hangszínek sem az igaziak, megcsappan a részletezés, előfordulhat,

hogy mégsem lehet labdába rúgni a CD technika mellett? De bizony van rá esély, egy számítógép kell csak hozzá, meg az USB kapcsolat, és ugyanazzal a lemezzel egész jól a helyükre kerülnek a dolgok. Persze az AA Paganini még így is vezet, de korántsem elkeserítő fölényel, tisztességesen összeáll a hangkép, éppen csak az bizonyos kis plusz töltet hiányzik. Egész más a helyzet a 96/24-es flac-okkal, a CD-DA specifikáción éppen csak túlmutató USB hangkártya ellenére a Chesky és 2L kiadványok új dimenziót nyitnak a fülünk előtt, már nem rögzített zenét, hanem előadást hallunk, mégpedig minden porcikájában élőt, egyszerűiben kerekké válik a világ, nem részletezés, ritmus, meg hasonlóknak, hanem hús-vér hangszerek és emberek, Rebecca Pidgeon egyetlen hajlításában több a dinamika, mint a komplett CD-s nagyzenekarban.

Ajánlás

Hagyományos üzemmódban vagyis CD játszóval párban képes minden

műfaj előnyös profilját mutatni a H70, klasszikus zenével jólfésült és térvárázsló, lazább műfajokkal magával ragadóan mozgalmos, módszeres pontosságú keményebb zenéken is beválik. A magam részéről a hagyományos digitális bemeneteket meghagynám vesztartaléknak, nem úgy az USB-t, amivel már képes felnőni a feladathoz, sőt, a jövőt jelentő, hivatalos kiadású, nagy felbontású digitális műsorról egyenesen remekelni.

Zajác Tamás

TERMÉK ADATOK

Frekvencia átvitel:	1 Hz - 100 kHz
THD:	< 0,005 %
Teljesítmény:	2×70W / 8 Ohm
Méret:	430×80×415 mm
Tömeg:	12 kg
Ár:	370.000,- Ft
Forgalmazó:	Audio Centrum
Elérhetőség:	06-1/468-2175

